

LBRIS

We know
books

CARTEA ROMÂNEASCĂ DE PROZĂ

Numele Tatălui

roman

**GELLU
DORIAN**

Cuprins

Capitolul 1	5
Capitolul 2	73
Capitolul 3	156
Capitolul 4	219
Capitolul 5	270
Capitolul 6	308
Capitolul 7	340
Capitolul 8	394

Editura Cartea Românească este o marcă a Uniunii Scriitorilor din România, administrată de Grupul Editorial ART.

© Grupul Editorial ART, 2025, pentru prezenta ediție

Coordonator colecție: Călin Vlasie

Redactor: Alina Neculachi

Corector: Ecaterina Ionescu

Tehnoredactor: Mariana Dumitru

Copertă: Amalia Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DORIAN, GELLU

Numele Tatălui: roman / Gellu Dorian. – București:

Cartea Românească, 2025

ISBN 978-973-23-3460-7

821.135.1

Capitolul 1

1.

Când s-a trezit, luna cernea în ochii lui lumina ei lină. Stătea întins pe iarbă și privea bolta înstelată a cerului. Astigmatismul pe care-l avea îi muta așternutul stelar al cerului dintr-un loc într-altul, apropiindu-i sau îndepărtându-i steaua pe care o căuta. Steaua Polară îi era reperul, apoi Orion, apoi Canopus, Sirius, stelele Carului Mare și cele ale Carului Mic. În haloul planetei Venus, vedea de fiecare dată mișcându-se o umbră, ca un vârcolac. Căuta în minte să-și amintească de ce i se spune Luceafărul, ba de seară, plin de mister și îmbietor, ba de dimineață, rece și săgetând cu razele lui ochii abia treziți din somn ai căutătorului în stele. Pe lună căuta craterul Haret, în care, ca într-o pareidolie descoperirea chipurile unor personaje pe care le va întâlni aici, în acest spațiu în care a ajuns.

Nu-i spusese lui Phil ce i s-a întâmplat la școală. Fusese dat afară în urma unor reclamații sau, mai curând, în urma unor aranjamente oculte, de care își va da seama mai târziu.

Dionisie sosise în după-amiaza acelei zile la Locunalt. Aflase de la cei care l-au trimis aici că i se mai spunea și Rezervația. Văzând cum arată, și-a zis că a venit aici ca într-un exil. Stătuse la acel liceu doi ani. Acolo primise repartiția la absolvirea facultății și, fiind un bărbat frumos, cu plete poeticești pe umeri, ochi vii, iscoditori, de un albastru închis, fetele din

LIBRIS

We know

clasa a douăsprezecea se băteau de la el. Iar el le ademenea cu franceza lui impecabilă și cu poezii din toți poezii lumii, recitate în orice împrejurare. Unele i-au ajuns și în pat, iar de acolo, prin grija turnătorilor din jur, mai ales a colegului de la catedra de fizică, devenit ulterior director, în urechile celor de la inspectorat. Nesuferit, cum devenise în cei doi ani, nu neapărat prin aroganța lui, ci prin modul sfidător de a se afișa cu elevele din clasele mari, zvonul că el ar avea de a face cu acestea s-a transformat în adevăr așezat într-un dosar, la care s-au adăugat și caracterizările făcute de colegi, dar mai ales de colegele pentru care Dionisie nu avea ochi. Acestea toate au ajuns și la instituția de vizavi de parc, acolo unde, chiar de la sosirea lui în Burg, a fost preluat de Ciobuț, ofițerul care a primit de la Iași toate datele despre noul profesor repartizat la cel mai renumit liceu din oraș. Boțârlă, ofițerul care racola elevii de liceu, a avut grijă să adauge cât mai multe fapte în dosarul fostului elev, care n-a vrut să devină informator. Printre acestea și un angajament pe care Dionisie nu-l făcuse. Atunci când, chemat de Măciucă, contra-informatorul lui Ciobuț, care se va sinucide nu peste mult timp într-un veceu din Dărăba, Dionisie nu avea cum să nu recunoască, nevoit să își împrăștiere angajamentul, pe care oricum nu-l va respecta, chiar dacă, la fel ca la Iași, și aici va fi șantajat cu apucăturile sale de afemeiat. La plecarea din liceu, le-a spus colegilor râzând că nu este cătuși de puțin supărat, pentru că, așa cum îi era scris în stele, el va fi numit custodele unui loc din apropiere – lui i-a plăcut de la început să-i spună rezervație –, în care-i va aștepta pentru a-i împăia, ca exemplare pe cale de dispariție, glumă pe care cei care l-au angajat nu au gustat-o deloc. A plecat din acel liceu fără să mai privească înapoi, lăsând în urmă câțiva ochi frumoși, înlăcmați, de fete iubitoare.

Lacrimile acestora erau acum stelele de pe cer, pe care Dionisie, sosit la Locunalt, le privea întins pe iarbă într-o seară frumoasă de sfârșit de vară. Aici va fi administratorul unui spațiu care își pierdea conturul în împrejurimile fără sfârșit. Doar cerul îi va fi șef. Așa credea. Nu trebuia să dea socoteală nimănui, pentru că toate veneau aici de la sine, așa i s-a spus. Ademenire care l-a încântat pe Dionisie, care ținea la libertate ca la ochii din cap. Avea în grijă locul pustiu al unui cer căzut pe pământ de care, de la plecarea fostei angajate, cu doi ani în urmă, nu se mai apropiase nimeni. În aer plutea același duh apăsător al unei fanteze ce tocmai părăsise locul în care, cât timp a stat, n-a răsădit nici măcar o floare. Bălăriile îl invadaseră, iar gardul viu de liliac ce împrejmua acel spațiu enigmatic, nepopulat, făcea locul și mai sălbatic. De fapt, Locunalt fusese un stup plin cu miere, în care s-au adăpostit, pe lângă regina leneșă, trântorii anilor ce-au trecut, iar acum părea o prisacă părăsită, gata să le ofere celor care vor veni aici loc de mare huzur. Mai marii vremii doreau să aducă aici raiul pe pământ, așa cum a fost pe vremea când moșierul, proprietarul aceluși cătun, era în putere. În jurul stupului era o livadă frumoasă, printre copacii căreia doi salcâmi seculari au fost raiul albinelor care acum culegeau mierea în altă parte. Dionisie i-a privit ca pe niște martori ai timpului pentru care a fost ales să se stabilească aici, în spațiul despre care nimeni nu încercase să afle adevărul.

Locul părea pustiu, uitat de lume. Nu a fost dintotdeauna așa cum îl percepea atunci Dionisie, privind cerul ca pe un următor loc de refugiu, în caz că și aici i se vor urmări pașii. Împrejurul aceluși spațiu, dincolo de gardul de liliac, erau doar câteva case răzlețe. Gardul ce delimita teritoriul acela era flancat de tufe de liliac și sânger de după care, cu greu, putea

LIBRIS | We know
BOOKS

privi cineva ce se petrece în interior, dar cu reale posibilități de a privi din interior tot ce se petrece afară.

Asta observase imediat Dionisie, după ce lăsă cerul cu minunățiile lui acolo unde se afla de o veșnicie, căutând un loc unde să-și pună cele câteva lucruri pe care și le adusese cu el. Pe restul, evident, le lăsase în apartamentul din oraș, în care se va retrage din când în când pentru minimele igienizări ale trupului, dar mai ales atunci, când prin grija superiorilor lui, acolo va veni femeia care-i va fi soție doar pentru o noapte. Nu i se dăduse nicio cheie, pentru că nu avea ce înclăia cu ea. I se spusese că acolo este un loc părăsit, în mijloc e umbra unei case străjuite de doi salcâmi seculari, ce sprijineau bolta cerului cu crengile lor desenate parcă de un grafician pe pânza cenușie a înaltului, așezată pe un șevalet nevăzut. Acum, acolo nu vedea decât doi salcâmi cu crengile uscate, pe ici-colo cu câte o frunză veștedă sau păstăi uscate, rămase pe crengi de la florile din anii trecuți. Primise această detașare sau misie, cum i s-a spus, de la cineva care nu-și definise bine intențiile; oricum, cineva foarte important de la conducerea județului. Acesta nici nu i se arătase, când, rămas fără serviciu, se trezise cu acea hârtie în mână, adusă de un ins cu care se va confrunta frecvent de aici înainte în demersurile sale. Acel ins care i-a adus hârtia s-a prezentat: „Gușu, activist cu probleme de poartă!” Hârtia aceea era ca o misivă sosită de departe. Pe o hârtie galbenă, făcută sul, cu un sigiliu de ceară grenă, cu un timbru sec ce reprezenta blazonul unei case domnești din alt timp, stătea scris doar locul unde trebuia să ajungă și menținea că odată ajuns în acel loc nu va mai avea cum să refuze nimic din ceea ce i se va spune. În același timp, va avea libertatea totală de a face din acel loc ceea ce merita cu adevărat. „Hopa! și-a zis Dionisie. Până aici mi-a fost.” Și, dintr-odată,

cu acea hârtie în mână, s-a simțit eliberat de lumea în care a trăit până atunci după normele impuse de un sistem ciudat cu care el nu a fost de acord niciodată. Și locul i s-a arătat ca un vis din care nu ar mai vrea să se trezească. Însă realitatea s-a dovedit imediat a fi una crudă, iscată din obsesiile pe care și le opoșise în minte de pe vremea studenției.

Acolo, nu prea departe de oraș, unde, ca într-un *no man's land*, a fost moșia unei familii importante din trecutul aceluia loc, urma să vadă lumea și prin alți ochi decât ai lui. Curtea cu toate semnele unui trecut incert, fantoma unei case, cu acaturile din jur făcute țandări de timp, cu două movile, una parcă adăpostită de alta, ambele acoperite de valuri imense de bună-dimineața, sălbătică, devenită volbură, și o clopotniță, și un cimitir cu câteva morminte, un WC public neîngrijit ce ținea loc de magazie, fusese părăsită de custodele de până atunci. Nimeni nu mai îndrăznise să se apropie timp de doi ani de acel loc plin de mister. Ce reprezenta pentru Dionisie acel loc nu-și putea defini atunci, în acele clipe de euforie, însă ce reprezenta el pentru restul lumii, așa cum a văzut când a ajuns acolo, ca într-o junglă din nu știu ce țară îndepărtată, era ceea ce știu oamenii în general să facă pentru cei care nu mai sunt și au reprezentat totul pentru devenirea lor. Nu putea numi nimic în acea clipă. Luă totul ca pe o fotografie veche, deteriorată, pe care urma să o refacă. Nu-i putea da vreun nume viitoareii lui sarcini. Totul era uitat și pustiu. Seară fiind, doar sporovăitul unor prigorii căutându-și cuibul pentru a înnopta și, în depărtare, huhuitul unei cucuvele puteau fi distincte. Nici măcar câinii nu mai lătrau. Și ei fugiseră din acel loc, sub care istoria gemea în câteva amfore îngropate de timp lângă temelie adâncă a unei cetăți nemaștiute în care trăiseră cu mii de ani în urmă oameni, oameni adevărați, liberi, așa cum

LIBRIS

We know
books

se simțea el acum. Unde s-au ascuns toți acești oameni? De ce i se spunea Locunalt? Ce urma să adăpostască acel spațiu acolo? Habar nu avea.

Cântecul greierilor a început mai târziu, pe când, de după gardul de vizavi, care proteja curtea unei case gata să se scufunde în pământ, cu acoperișul de stuf, a zărit conturul vag al unui chip omenesc. Mai curând poate că era un câine, pentru că ochii îi luceau ca două luminițe ce se aprindeau și se stingeau din când în când, probabil din cauza clipirilor din pleoape? Știa că noaptea câinii nu clilesc. Latră doar. Iar acesta nu lătra. Și-a lăsat jos geanta cu lucruri și s-a apropiat de tufa de liliac de lângă gardul incintei, să poată distinge ce se afla după gardul de peste drum. Ferestrele casei nu erau luminate. Nici ferestrele celorlalte case din cătun. Așa i s-a spus, că locul este pustiu, că toți de acolo s-au pierdut, unii fără niciun rost pe lume, înghițiți de timp, alții, cu adânci rezonanțe în memoria timpului, dar incomozi, înghițiți de ideologii cărora Dionisie trebuia să le dea de capăt. Rostul lui acolo era să umple acel pustiu cu istoria aceluia loc, cu alte istorii pe care urma să le burdușească în forme care să dea sens timpului trecut, ascuns, acum gata de a fi scos la iveală. Acel loc avea pentru el doar o singură istorie – a lui, adică ce mai rămăsese din ceea ce au tot strunjit cei care au făcut ca lumea de acum să semene doar cu ei și deloc cu ceea ce a fost trecutul lumii din care s-au născut. Grea misie pentru Dionisie, a cărui minte încă mai zburda la fetele de liceu, la care va trebui să renunțe pentru totdeauna, chiar dacă acestea îl vor căuta la ușa apartamentului din oraș, sub alt chip, cu alte nume, cărora el le va spune muze, fiicele lui Zeus și ale Mnemosynei, nouă, câte a lăsat pentru posteritate mitologia antică.

De după gardul de peste drum, deodată, umbra parcă s-a mișcat, retrăgându-se în întunericul ce deja se instalase peste acel loc, loc ce, de la o clipă la alta, se îngropa în sine și odată cu el îl îngropa și pe Dionisie. Sub acel loc, de fapt, se afla toată istoria pe care el trebuia să o învie și să-i dea sens. Tot ce a fost acolo se mutase în cer, acolo unde ochii lui căutau stelele botezate de el cu numele fostelor eleve. Cum, cum va face, când? Nu avea la îndemână niciun mijloc, nicio minimă posibilitate de a pune mâna pe adevărul care, i se părea atunci, surâdea în umbră de după acel gard de peste drum. Drumul părea și el o cale nesfârșită, care venea de nicăieri și ducea nicăieri.

În acea noapte de o secundă, dar parcă veșnică, Dionisie, ca și cum ar fi fost de un duh al înaltului și al adâncului aceluia areal limitat și, în același timp, infinit, a adormit pe iarba încă plină de căldura soarelui de peste zi, ca într-un mormânt de faraon, supravegheat de ochii nevăzuți ai bătrânului uitat de vreme din casa de peste drum. Așa s-a trezit în clipa următoare, ca după un somn lung, cu ochii lipiți de frunzele tufei de liliac de lângă gardul incintei, ieșind din sine ca dintr-un vis ce se va repeta de aici înainte în fiecare noapte. Ce văzuse în acel spațiu nu putea fi nicio miză atunci, așa cum doar bătrânul de după gard știa că este.

Cu foarte mulți ani în urmă, într-o dimineață de toamnă, a plecat din Graz Ian Vas Olah. A ajuns acolo din Transcarpatia, unde toți ai lui s-au pierdut. Se școlise pe apucate la Viena, pe când reformarea centrului capitalei imperiale încă era doar o idee, iar Ringul, așa cum îl va vedea ridicându-se nepotul lui ajuns acolo la studii după mulți ani, se afla doar pe macheta arhitectului Radetzky, nepotul contelui Johann Josef Wenzel Radetzky von Radetz, feldmareșal imperial de pe vremea când

LIBRIS

We know
era încă

văitorul împărat Franz Joseph era încă prunc. A devenit, prin diverse relații făcute doar prin istețimea sa, guvernant într-o casă cu mulți copii. La plecare, Frida, o femeie de treabă, care, pentru serviciile lui, i-a uitat unele chirii neplătite, a ținut la el ca la un membru al familiei ei. Această discreție a baroanei i-a picat bine pentru a-și pierde urma. Credea că poliția imperială îi purta sâmbetele pentru unele fapte antiimperiale puse în cârca lui de când s-a aflat că a fost racolat de Casa Prusia din Frankfurt pentru a fi iscoada principelui Frederic Wilhelm, pregătit pentru a deveni Kaiser. A trebuit atunci să-și schimbe numele din Ian Vas Olah (și acesta era un nume fictiv, dat de localnici veneticului ajuns acolo) în Vasile Iminovitz, cum a văzut el pe o cruce dintr-un cimitir din Cracovia, nume despre care, înainte de a fugi în lume, a auzit vorbindu-se în casă că a fost caporal în armata lui Napoleon, după ce acesta a făcut alianța cu polonezii, ca efect al iubirii împăratului cu contesa Maria Walevska. La acest nume a mai adăugat și o inițială, luată tot de pe o cruce din acel cimitir, doar pentru actele de graniță. Numele fals îl va uita cât de curând, luând altul pe care-l va transmite urmașilor lui. Știa că ai lui, dintre care nimeni nu mai era în viață, mamă, tată, frate și soră, dar și un unchi cu același nume ca el, se trag de pe acolo, dacă nu cumva chiar din acel loc uitat de la marginea imperiului, undeva în Transcarpatia, în care trăiau comunități de volohdzi. Aceștia au fost aduși acolo de o beizadea domnească, din stirpea lui Basarab, fugărit de haitele turcești până i s-au pierdut urmele pe aici. Toți, cu timpul, neavând niciun act al numelui lor, au purtat numele de Basarab, încât toate celelalte nume s-au pierdut.

Aceste informații și le notase într-un caiet Dionisie, când a trecut împreună cu încă doi prieteni pe la Kimplung, cum îi spuneau țipțerii orașului de sub Rarău, informații luate de la

Neagu Filipoc, un împătimit de istoria familiei care, venind din acea ramură de volohdzi, după ce a rătăcit prin Fegerburg, apoi pe la Blasenburg în Siebenburgen, s-a așezat în Cecupeni, la marginea unei păduri seculare. Era nu departe de Hierasburg, ținut de margine al Cavalerilor Teutoni, și la cam aceeași distanță de Șcheița Cetății de pe văile Zamcăi. Erau singurele informații pe care le avea Dionisie despre cel căruia i se datora locul incintei în care el ajunsese la mâna proniei cerești deghețate în ordin de partid. Informațiile, încă neclare, se pierdeau printre multe altele care au stat la baza celor care au scris istoria locului, în așa fel încât acum nimic nu mai era clar din ceea ce însemna această geneză a celor care l-au populat.

Înainte de a se așeza aici fiul lui Vasile, zis și Tata sau Moșierul, Locunalt adăpostea câteva case oploșite acolo pe lângă o hardughie, transformată mai târziu în atenansa casei mari pe care o va ridica, lângă o bisericuță pe care i-o va cumpăra soției lui, devenind apoi și capela cimitirului aceluși cătun. Pe aceasta, chiar dacă se uita la ea, Dionisie nu o vedea, fiind acoperită de valurile de zorele și volbură. Aceasta îi va fi dezvăluită ochilor odată cu alte acareturi ale moșiei de cel care-l va vizita în acea noapte, nu în vis, cum a crezut, ci într-o realitate paralelă, pentru că Dionisie va trăi de aici înainte altă realitate decât cea pe care o trăiau toți cei care l-au izolat acolo, în acea pustie plină de fantome. Multe informații trebuiau evitate sau chiar eradicate și înlocuite cu cele care reprezentau izvoarele principale pe care Dionisie se putea baza. Deocamdată s-a trezit în acel loc fără nici măcar o cămăruță în care să-și așeze lucrurile, să poată concepe o strategie care să-i asigure un rezultat final scontat.

Nimeni nu i-a spus ce să facă. În jurul aceluși loc, nu departe, huruiau tractoarele care arau câmpul de pe care fusese

recoltat grâul, iar în depărtare se vedeau coșurile fabricilor în care se pierdeau într-o câștigărea existenței umbrele unei lumi de care el s-a văzut îndepărtat, dar în care va ajunge, pentru că acolo, în Burg, avea apartamentul pe care i-l cumpărase tatăl lui. Un vag aer de neoproletcultism izvora dintr-un aparat de radio dat la maxim, din care se distingeau versurile „Vin feciori-n sat, vin de la arat“ pe muzica lui Alexandru Pașcanu, din care mai știa și acum câteva cântece învățate la grădiniță. Zâmbi și se trezi iarăși într-o realitate din care dorea să evadeze.

Când locuise în Burg și era profesor la cel mai bun liceu de acolo, le vorbise elevilor, pe ascuns, despre Orwell, despre distopia 1984, și-și imagina că în acea lume din care plecaseră toate acele lucruri se întâmplau aidoma ca-n romanul scriitorului englez. Până în 1984 mai erau doar trei ani. Își dăduse atunci seama cât de aproape era de acea utopie, care, în fond, de la o zi la alta, devenea realitate. Se simțea chiar – îi plăcea să fugă cu mintea prin cărțile citite – în pielea lui K, gata să fie linșat la marginea orașului, în acel pustiu, deși poetic, înconjurat de o tăcere asurzitoare. Era dimineață, după o noapte de coșmar, într-un spațiu pe care-l va recunoaște în realitate mult mai târziu, când va termina totul de pus pe picioare acolo, și, în afara ciripitului mierlei, strecurat prin huruitul tractoarelor de pe ogoarele din jur, nu auzea nimic. Cătuțul era pustiu, iar el se simțea, deși în prezent, în afara timpului. Aștepta parcă pe cineva să-i dea un ordin, cu ce să înceapă, ce să facă, pe ce să pună mâna. Se întreba ce rost are acea incintă plină de bălării, sinistră, burdușită, așa credea Dionisie, cu fantome, încât chiar și casa care i se va ivi din poveștile fiului lui Vasile i se va părea o fantomă. Ea să fie scopul lui aici? Ea să însemne totul? După el, ar chema tractoarele să are toată acea curte, așa

cum făceau deja două dintre ele pe ogorul de alături, sub care dormea cetatea veche, de pământ, să pună totul sub brazdă. El urma să se așeze în acea chichineață pe care o văzuse sub coasta dealului. Undeva, într-o parte, după o movilă acoperită cu zorele, se vedea biserica din incinta ce-și dezvăluia încetul cu încetul adevărata înfățișare. „Unde sunt?“ s-a întrebat. Totul i se părea cunoscut. Dar nu părea a fi locul din mintea lui, care există nu departe de aici, aievea, acolo, expus unor deformări ale vremurilor prin care a trecut. Or era acolo și nu-și dădea seama, atât de schimbat era totul, încât în mintea lui toate erau întoarse pe dos. Mintea lui era încă plină de fetele iubite de el, unele atât de pure, de inocente, dar înzestrate cu acea chemare a sângelui de care nu poți fugi, nu te poți ascunde. Iar ceea ce vedea era din altă lume, din alt timp. Și de asta se va convinge foarte curând.

Fără nicio speranță de a vedea mai mult, Dionisie înaintă spre chichineața din față ca spre un loc în care stăteau ascunse toate tainele lumii. Locunalt devenise, probabil, în planurile celor de la județ, miza unei atracții fără echivoc, în care el trebuia să refacă tot ceea ce timpul înghițise fără milă. Nimic nu părea de valoare acolo. Urma, cine știe, să le dezgroape, fie din înaltul cerului, fie de sub pământul aceluia vârful de deal înțelenit și misterios. Geanta îi atârna pe umăr ca o garderobă mobilă, în care avea două perechi de chiloți, un maieu, trei perechi de ciorapi, un tricou, o cămașă, pasta de dinți, periuța și trusa de bărbierit, dotată și cu un săpun spumant, dintr-aceia ca un tub învelit în staniol. Nu-și luase cu el mare lucru, pentru că, așa cum i s-a spus, de acolo nu putea pleca oricând, așa cum îi trecea lui prin cap. Urmă, după instalare, să se ducă în Burg și să-și ia din apartamentul de acolo cele necesare unui

traia cât de cât decent, că doar nu urma să stea într-o stână, alături de oi, nu-i așa? – își făcea el curaj. Și gândurile de acest fel îl țineau într-un dialog cu sine, asemănător cu disperarea deținutului care intră într-o celulă a unei închisori în care își va sfârși zilele. Inima îi bătea în piept, de parcă acolo urma să dea peste cineva anume, poate chiar peste bătrânul care, cu câteva clipe înainte, îl pândise de după gardul casei din vecini. Întorcând capul într-acolo, văzu că peste drum nu se lăfăia decât un deal pustiu, peste care doar umbrele unor case păreau a se instala în imaginația lui, în care, nu peste mult timp, nu va mai avea loc nicio altă lume decât cea a închipuirilor lui. Fie ce-o fi, asta i-a prescris pronia cerească să trăiască, asta va trăi. Însă de cum se apropia mai mult de chichineța în care se va instala, era din ce în ce mai sigur că aceea, pe vremurile bune ale aceluia loc, nu a putut fi altceva decât un closet.

Ușa chichineței era legată cu o bucată de sârmă, semn că acolo nu putea fi nimic din ceea ce ar trebui să reprezinte o gestiune pe care urma să o preia. A deschis cu o oarecare frică, împingând ușa cu piciorul. Aerul nu părea de bolniță sau de ceva ce ar fi putut însemna un loc de folosință publică. Asta însemna că de mult nu-l mai folosise nimeni. O bucată de linoleum acoperea suprafața de doi pe trei metri a încăperii. Într-o parte era un pat mic, mai curând o laviță acoperită cu un preș de cordele, uzat, deasupra căruia, pe perete, erau bătute trei cuie: acestea reprezentau cuierul. Undeva, în spate, pe unul dintre colțurile camerei, era un scaun cu spătar, iar pe peretele opus laviței stătea de foarte multă vreme, așa își spusese în gând Dionisie, un calendar ortodox. Asta însemna că acolo mai locuise cineva. Sus, pe peretele din spate, o mică ferestruică, de treizeci pe treizeci de centimetri, întredeschisă, dar cu un forai-băr cu filet, cu care geamul putea fi închis, răsucindu-l într-un

cui ruginit, bătut în tocul ferestrei. Va trebui să-și aducă acolo o măsuță. Va completa mâine o listă cu ce va mai trebui adus; poate și un godinaș, că nu peste mult timp va veni iarna.

Timpul părea că a rămas în loc. Lui Dionisie nici nu-i venea a crede că în acea incintă nu exista decât o cămăruță ce servise, probabil, pentru paznicul care alunga vrăbiile din cireșii și vișinii din cimitir în timpul verii, iar toamna culegea nucile și gutuile de pe hatul ce despărțea locul de grădinile din jur. În rest, nimic. Aruncă geanta pe laviță și-și roti trupul, scoțând capul pe ușă, să vadă dacă în acea grădină nu mai era cineva. I se păruse că omul de după gardul de peste drum a venit după el și stătea pitit undeva după tufe de liliac. Amurgise, iar locul devenise pustiu, invizibil în negura ce se instala de la o clipă la alta: dispăruse casa, dispăruseră gardurile din jur, doar copacii parcă se înmulțiseră și din ei izvorau huruituri de huhurezi sau de gugustiuci, iar din pământ ieșeau scârțâituri de greieri, încât i s-a părut că se află pe altă lume. Și se afla în altă lume, în alt timp, pe care i-l va explica nu peste multă vreme un ins de la care va afla unde a ajuns și ce e cu acel loc atât de misterios. Cerul părea un adânc fără fund, din care puzderia de stele era gata să năvălească peste el. Ochii lui deveneau locul în care acestea se stingeau, ca într-o gaură de vierme, universuri întregi. Citise teoria lui Stephen Hawking despre originea și dispariția universului, încât credea că în acel moment se află într-o gaură neagră din care nu va mai putea reveni printre oameni niciodată. Cerul era mai mult decât o simplă pânză bleumarin, închisă la culoare, presărată cu mii de găurele, ca un covor mâncat de molii, așezat în fereastra unei case. Aerul era cald, iar posibilitatea de a se duce în oraș dispăruse, așa cum într-un vis, când ești fugărit de un monstru, nu te poți mișca, rămâi anchilozat, ca într-o criză de tetanie. Avusese câteva crize